

Lelki morzsák - 3

Húsvét utáni 2. vasárnap

MISERICORDIA DOMINI plena est terra - Az Úr irgalma betölti a földet

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az anyéimet, és az anyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát, és én életemet adom a juhokért.”

- János evangéliuma 10,14-15 -

Kinek-kinek talán fenyvesektől körülölelt kies hegyi tájak, tisztások és legelők elevenednek meg lelki szemei előtt az Ige olvasásakor, melyek felidéznek ifjúkorának kedves emlékeit és helyeit. Így jelenik meg előttünk, amolyan idilli képként a pásztor és a nyáj képe, amint a csendben, békében, friss levegőn, a tiszta hegyi forrás nyugtató csobogása mellett, mintha az idő változatlanágába merülve élnék meg életüket. A pásztor és a nyáj sorsa mindig közös. Együtt szenvedik az időjárás változásait és viszontagságait, együtt örvendeznek az esőnek és a simogató napsugárnak. A jó pásztor egyenként ismeri nyájának minden tagját, mert csak így tudja megőrizni és megvédeni, a nyáj pedig ismeri és követi az ő pásztorát.

Boldogító tudat, hogy a mi pásztorunk az a jó Pásztor, aki valóban életét adta az ő juhaiért. Boldogok vagyunk, hogy ránk az visel gondot, aki azért jött a földre, hogy senki az övéi közül el ne vesszen. Ennek a boldogságnak azonban kötelezései is vannak számunkra.

Azt mondja az Úr: *Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az anyéimet és az anyéim ismernek engem.* Milyen nagy erő és milyen vigasztalás a hívő ember számára, hogy vallhatja, tudhatja: ismer engem az Úr! Olyannak ismer, amilyen valójában vagyok. Milyen megnyugtató azt tudnunk, hogy van, aki bennünket igazán ismer, aki megérti a sóhajtásunkat, meglátja a szívünk bánatát, ismeri a lelkünk igazságra törekvését, beletekint gondolatainknak és érzéseinknek azokba a mélységeibe és titkaiba, amelyekig hatolni sem a szerető családtag, sem a megértő

barát, sem a gyűlölködő ellenség nem tud! Milyen jó tudnunk, hogy az a jó Pásztor, akit életében helytelenül ítélték meg, és aki maga is méltatlanul szenvedett ezen a világon, jól ismer bennünket és tudja, hogy félreértett szándékaink és félremagyarázott szavaink mögött valójában mi is lakozik.

A vigasztalásnak is kimeríthetetlenül gazdag forrása az a tudat, hogy ismer bennünket az Úr. Gyakran mi magunk is félreértjük és félreismerjük önmagunkat, de az Úr igazán ítél, mert ő nem azt nézi, ami a szem előtt van, hanem azt, ami a szívünkben. Véghetetlenül megnyugtató, hogy az Úr nemcsak kies helyeken van velünk és mellettünk, nem csak a kellemes hegyi legelők idilljében, hanem sívszaggató göröngyök és szakadékok között is jelen van és pásztorol!

Azonban amilyen jóleső érzés az, hogy ismer bennünket az Úr, épp olyan kemény ítélet is van ebben. Általa ismertnek lenni azt is jelenti, hogy embereket elámíthatunk, de az Urat nem ámíthatjuk el sohasem. Magunk is becsaphatjuk önmagunkat, de a jó Pásztort soha. Hiába bármilyen kegyeskedés, hiába a kereszttel való büszkélkedés, hiába a tetszetős és ájtatos szertartás, az Úr belelát a lelkünkbe, és jaj nekünk, ha azt mondja rólunk: „*sohasem ismertelek titeket*” (Máté 7, 23)

Csak akkor megnyugtató és boldogító igazán, hogy a jó Pásztor ismer bennünket, ha mi is ismerjük őt. Mert ezen fordul meg a Jézushoz való egész viszonyunk. Ezen fordul meg keresztyénységünk. És mi kitörő örömmel adhatunk hálát azért, hogy az evangéliumban megismerhettük Őt, a világ Megváltóját, az emberiség jóságos pásztorát, az Úr Jézus Krisztust. Nekünk naponként buzgó hálaadást kell zengenünk az Isten szent nevének, mert boldog hallgatói és örökösei lehetünk az Úr beszédének! Krisztus szava igazság és békesség, erő és boldogság örök forrása. Aki nem ismeri Krisztus szavát, az nem az ő nyájának juha. Aki nem hallgatja szívesen az Ő beszédét, azt hiába váltotta meg az örök életre. Aki nem hallgat az Ő szavára, az sétál gathat virágos mezőkön, de nem éli meg a jó Pásztorhoz tartozás örömét.

Azt mondja az Úr, hogy „*az enyéim ismernek engem.*” A tetszetős szavak mindig kedvesek voltak az emberek előtt és a világ bölcsessége mindig csábító volt az emberek szemében. A keresztyén ember azonban a Krisztus szavát teszi beszédje központjává és ékességévé. Mert ahol Krisztus szava nem hangzik fel, ott nincs jelen a Krisztus. Az ő beszéde hívei életének vezérlő fonala. Szólhatnak pásztorok és főpásztorok ékes szózatokban, de e szózatok csak akkor éltetőek és vigasztalóak, ha maga a jó Pásztor szólal meg bennük és általuk. Az a jó Pásztor, aki életét adta övéért, és aki azt ígérte búcsúzásakor a tanítványainak, hogy „*én veletek vagytok minden napon a világnak végezetéig.*” (Máté 28, 20.)

Imádkozzunk:

Mindenható Istenünk, aki feltámasztottad és Urunkká tetted az eltévedt juhok pásztorát, Jézust: add, hogy igédből mindenkor meghalljuk az ő kereső és megtérésre hívó hangját, mellyel az örök élet felé vezetsz minket és segíts, hogy megmaradjunk pásztori szeretetedben. - Ámen

(Dr. Pőcze István)